

Пролог

Багато років тому в італійському містечку Треспіано жила родина Фонтана. Старша сестра Філомена зненавиділа молодшу, тільки-но побачивши її, новонароджену, в солодких обіймах матері. Марія була наділена надзвичайною вродою, а от Філомена не могла похвалитися тим самим. Тож вона прокляла всіх молодших сестер у роду Фонтана на життя без кохання.

Її дитячі ревності тільки загострювалися і досягли свого піку у підлітковому віці. Коханий Філомени, Казімо, впობав молодшу Марію. Хоча Марія й намагалася відвернути його небажані залицяння, хтивий юнак не відступав. Одного разу Філомена попередила Марію: «Май на увазі, якщо ти вкрадеш мого Казімо, я проклянну навіки не тільки тебе, а й усіх молодших сестер у нашому роду».

Невдовзі після цього Казімо вирушив на пікнік разом із сім'єю Фонтана. Він підстеріг Марію біля річки, де, як йому здавалося, їх ніхто не побачить, схопив дівчину і намагався насильно її поцілувати. Перш ніж Марія встигла відштовхнути Казімо, на місці подій з'явилася Філомена. Побачивши лише сам поцілунок, вона дуже розлютилася. Дівчина схопила камінь і жбурнула його в сестру. Камінь влучив Марії в око. Око втратило зір, а повіка назавжди опустилася. Марія більше не була красунею і так і не вийшла заміж.

Дехто каже, що це збіг обставин. Інші стверджують, що це прокляття, яке справді здійснилося. Але ніхто не може заперечити фактів. Відтоді, як Філомена промовила свої

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

злі слова, жодна з молодших доньок Фонтана не знайшла справжнього кохання, хоча з того дня минуло вже понад двісті років.

Розділ 1

Емілія

Сьогодні

Бруклін

Е́імдесят дві трубочки для десерту каннолі охолоджуються на решітці переді мною. Я вичавлюю сік з нарізаних кубиками мараскіно і обережно занурюю їх у суміш із вершків, сиру рикота та цукрової пудри. Крізь запітніле прямокутне віконце на кухні я зазираю до крамниці. Цього ранку в «Пекарні-делікатесній Луккезі» тихо, як і зазвичай у вівторок. Моя бабуся, Роза Фонтана Луккезі, стоїть за прилавком: перебирає оливки, помішує смажені перці з фетою у контейнерах із нержавіючої сталі. Мій батько проштовхується крізь двостулкові двері, тримаючи в руках тацю з прошуто. Щипцями він перекладає його в холодильну шафу для м'яса, створюючи ще одну стос між панчетою і капіколою.

За касою біля входу в магазин стоїть моя старша сестра Дарія. Вона сперлася об прилавок із солодощами і набирає щось у телефоні. Напевно, пише одній зі своїх численних подругок і, найімовірніше, скаржиться на чоловіка Донні або на дівчаток.

З колонок лунає «That's Amore» Діна Мартіна — останнє нагадування про мого покійного дідуся, який наполягав

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

на тому, що італійська музика створює ауру автентичності в його пекарні-делікатесній — незважаючи на те, що це американська пісня, яку співає американський співак. Я не маю нічого проти музичного смаку мого покійного дідуся, за винятком того, що весь наш репертуар італійської музики охоплює тридцять три пісні. Тридцять три пісні, які я можу — а іноді й співаю — слово в слово уві сні.

Я переключаю увагу на каннолі, починаю намащувати кремом шість десятків пустотілих трубочок. Незабаром музика стихає, запах випічки розвіюється. Я подумки переносюся в Англію, у графство Сомерсет, і занурююся у вигадану мною історію...

«Вона гекає на пригалі Клівдона, дивлячись на море, де вегірне багряне сонце виблискує на хвилястих водах. Голос клиге. Вона обертається, сподіваючись побазити свого коханого. Але там, у тіні, ховається її колишній...»

Я підскакую на місці, коли чую дзенькіт дзвіночка на стіні поруч зі мною. Одягаю окуляри і зазираю у вікно. Це пані Фортіно з букетом помаранчевих і жовтих гербер. Її сиве волосся зібране в гладкий шиньйон на потилиці, а бежеві брюки-слакси підкреслюють струнку фігуру. Мій батько, який стоїть за м'ясним прилавком, випрямляється на весь свій зріст — метр сімдесят сім сантиметрів — і втягує живіт, який випирає з-під фартуха. Бабуся спостерігає за ними і водночас морщить так, ніби випила чарку оцту.

— *Vuongiorno, Rosa*^{*}, — щебече пані Фортіно, крокуючи повз прилавок.

Бабуся відвертається, бурмочучи:

— *Puttana*.

Італійське слово, що означає «шльондра».

^{*} Добридень, Розо (італ.)

Пані Фортіно прямує до дзеркала. Вона завжди чепуриться, перш ніж підійти до м'ясного прилавка батька. Дзеркало слугує подвійним вікном, а це означає, що, сама того не підозрюючи, пані Фортіно дивиться в те саме вікно, з якого я визираю з кухні.

Я роблю крок назад, поки вона перевіряє свою помаду — такого ж рожевого відтінку, як і блузка, — і пригладжує волосся. Переконавшись, що все гаразд, вона розвертається обличчям до м'ясного прилавка й усміхається.

— Це тобі, Лео, — каже пані Фортіно, простягаючи моєму батькові букет.

Бабуся фиркає, неначе гуска, яка шипить на кожного, хто хоча б погляне на її маленьке гусеня. Не зважаючи на те, що «гусеня» — це її шістдесятишестирічний зять, який овдовів майже три десятиліття тому.

Він дякує пані Фортіно, як це буває щотижня, а сам крадькома поглядає на бабуся. Бабуся помішує мариновані гриби, вдаючи, що не звертає на нього жодної уваги.

— Гарного дня, Лео, — мило усміхається і махає батькові рукою пані Фортіно.

— І тобі теж, В'їрджиніє.

Батько намацує рукою вазу під прилавком, а сам, не відриваючись, дивиться вслід місіс Фортіно. Моє серце болить за них обох.

Знову лунає дзвіночок, і до крамниці неквапливо заходить високий чоловік. Він уже приходив до нас минулого тижня і купив дюжину моїх каннолі. Елегантний незнайомець, який виглядає так, ніби йому місце в Беверлі-Хіллз, а не в Брукліні.

Він розмовляє з моїм татом і бабусяю. Я притискаюся до дверей, ловлячи уривки їхньої розмови.

— Без сумніву, найкращі каннолі в Нью-Йорку.

Тоненький смішок виривається з мене. Я нахиляю голову ближче до дверей.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Я приніс дюжину на зустріч минулого тижня. Моя команда їх вмить проковтнула! Тепер я маю неабияку популярність в «Морган Стенлі».

— Для нас це найкраща нагорода, — відповідає батько. — «Пекарня-делікатесна Луккезі» відкрилася ще в 1959 році. Ми все готуємо самостійно і дотримуємося традицій.

— Справді? Чи можу я особисто подякувати пекареві?

Я випрямляюся. За останнє десятиліття жодна людина не попросила про зустріч зі мною, не кажучи вже про те, щоб подякувати.

— Розо, — звертається батько до бабусі, — поклич, будь ласка, Емілію.

— О Боже, — шепочу я.

Я стягую сітку, звільнивши хвіст густого каштанового волосся, і шкодую про те, що вранці не вимила голову. Тремтячими від хвилювання руками розв'язую фартух і поправляю окуляри. Потім інстинктивно притуляю палець до нижньої губи.

Шрам, не товщий за нитку, за майже двадцять років згладився і вицвів до блідо-блакитного відтінку, але нікуди не подівся, і я постійно пам'ятаю про нього.

Двостулкові двері з нержавіючої сталі відчиняються, і в кухню входить бабуся Роза, невисока і міцна.

— Одну коробку каннолі. Presto*, — каже вона, стиснувши губи.

— Sì, nonna". Гарна ідея.

Я швидко вкладаю три найсвіжіші трубочки в коробку і прямую до дверей, але вона вихоплює коробку з моїх рук.

— Повертайся до роботи. У тебе є замовлення, які треба виконати.

— Але, бабусю, він хотів...

— Він ділова людина. Не варто марнувати його час.

* Швидко (*італ.*)

** Так, бабусю (*італ.*)

Вона виходить з кухні.

Я дивлюся їй услід, роззявивши рота, аж поки розсувні двері перестають розгойдуватися, а потім чую бабусин голос: — Вибачте, але пекар сьогодні пішов раніше.

Я відступаю назад. Що за чортівня? Я не розраховувала на щось більше, ніж почути, як хтось захоплено відгукується про мою випічку. А бабуся посміла позбавити мене навіть цієї маленької радості!

Через вікно кухні я бачу, як цей чоловік розмовляє з Дарією, а потім купує пляшку італійської газованої води «Бравацці». Покупець бере в бабусі маленьку білу коробку, яку йому мала вручити я, і, судячи з усього, знову розхвалює мої трубочки.

Усе, досить! Начхати, що скаже бабуся або який вигляд це матиме збоку. Я зараз вийду до них.

І щойно я знімаю фартух, як сестра кидає погляд у вікно кухні. Вона не може мене бачити, але я впевнена: Дарія знає, що я за ними спостерігаю. Наші погляди зустрічаються. Повільно, майже непомітно, вона заперечливо хитає головою.

Я відступаю назад, дихання перехоплює. Я притуляюся до стіни і заплющую очі. Дарія лише намагається захистити мене від гніву Рози. Я — молодша донька в родині Фонтана. На думку бабусі, немає жодного сенсу витратити на мене час цього благородного любителя каннолі. Адже вся моя сім'я впевнена, що я абсолютно точно ніколи не зустріню своє кохання.